

peremehe abiga rahahaugo warjajatega sõbrust teha, et nende käest kuulda saada, kui palju lepituse hinda ülesõdtjal tarwis lähäb.

Meie ei raatsi pikemalt nende jutuga lugeja aega kulutada, waid tahame siin lühidelt ütelda, kuidas pärast kesi öö aega ja peale seda kui punktis klaasid kolmaikorda täidetud, meie rikad mehed targa isandaga kindlat kaupa olid teinud. Isand tõutas nende õnne peale üht suuremat warandust maapinnast ülesse wõtta. Nädalad neli wai wiis, mis parema raha koha ülesotsimine ja ettevalmistamised aega kulutasid, pidi isand korda mööda mõldri ja kobja juures warjul aset pidama. Aidamees ei usaldanud kallist wõerast oma juure korteri paluda, sest et mõisa paigus hulga rahwa läbi salajassti enne aego wõis awalikuks tõusta. Selle eest lubas aidamees nihästi mõldrile kui kobjale oma osa wõera ülespidamise kulu auusaste kätte tasuda, kartes, et muide ehk waranduse jagamise ajal tema rahaosa wõhäm wõiks olla, kui teistel. Hans tõutas isandale teekuhiks ja abimeheks jääda. Mehed kartsid, et wõeras isand ehk teisel hommikul jahtund peaga teise mõtele wõiks minna ja neist lahkuda; sellepärast ei jätnud nemad temale enne raha, kunni ta neile lubas, weel täna õhtul mõldrile minna; kuhu teised kolmekeste saatma läksid. Teel palus aidamees weel iseäranis Hanso, kui wari alati wõera ümber olla ja selle peale walwada, et mõlder ja kobjas jagamise ajal mitte suuremat osa ei pidanud saama, kui tema.

Hans tõutas asja tubliste tallitada. Wiimaks hüüdis kobjas: „Armas Hans! kuulge mis ma ütlen. Wana Willem räägib igaihele tõt, olgo saks ehk talupoeg, tema neid ei kardä; Willemi kujuk on rassem. Kui meil rahahaugo ülesõdtmine õnnelikult korda lähäb, siis tulete mulle kodo wäiks. Wõite Lio ehk Anne, mul üks kõi.“

Kes tohib imeks panna, kui temale ütlen, kuidas sel ööl aidamehel, kobjal ja mõldril muud unenägo silma ette ei tulnud, kui üksnes rahahaugudest, mis nemad üleskaewaswad.

Kolm nädalad pärast ülemal räägitud juhtumist leiame meie ühel õhtul mehed wiekeste jälle mõldril koos. Isand oli wahel ajal enam nädala pääwad kobjal korteris olnud, nüüd jälle mõldrile tagasi tulnud, kust rahahaugo koht palju ligem oli, mis ülesõdtmise tarwis wäljawalitsitud saanud. Igal õhtul, esimese kuke laulo ajal oli Hans isandaga salal teel wälja läinud ja weikel koidul wast tagasi tulnud. Meist sala õtallitustest ei tohtind Hans mitte üht sõna teiste seltsimeestele kuulutada, siiski ekkis tema mõnekorra meistri käjo wast ja rääkis salamahhi mõldrile, mis imewärki kujud öösel metsas isanda juures peawad käima, aga nemad räägawad isandaga nii wõerast keelt, et Hans — kes saksa keelt ja natuke wene keelt oskas — mitte üht sõna nende jutust ei mõistnud. Kui Hans senna läks,